

Kinder Torah[®]

Parashas Trumah

Send it Down

“Would you like something more to eat?”

“Thank you but I am so full.”

“Please. How about another piece of pie?”

“It really was delicious.”

“Settled. Here is your pie.”

“Mr. Gibber, you are so generous. How can I ever repay you?”

“There is something that you can do for me.”

“What is it? My pleasure. Anything that you ask.”

“You can come back and eat with me again tomorrow.”

“What?!? That is not repayment. That is just taking more food from you.”

“Please Mr. Evyon. I will not take no for an answer.”

“Well, if you insist.”

“I do.”

“Okay.”

With that, Mr. Evyon leaves Mr. Gibber's home. His young son is a bit puzzled.

“Abba, we have many poor people eat at our table. You always feed them well and treat them like kings. Then, when they ask if they can repay you, you always invite them back. Why?”

“I am glad that you put that question on the table, Avi. Because the answer really has to do with the table.”

“Sounds mysterious, Abba.”

“It isn't Avi. I'll explain.”

“In the beginning, Hashem created this physical world *yesh may'ayin* (something from nothing). That was a one-time event in history. Since then, when Hashem wants to send blessing to this world in the form of *gashmius* (physical prosperity) it must be *yesh may'yesh* (something from something).”

“The blessings must have something to carry them?”

“Very good, Avi. In the times of the *Mishkan*, that vehicle was the *shulchan* (table).”

“The Torah speaks about the *shulchan* in this week's parasha.”

“Yes, Avi. Rabbeinu Bechaye points out that the root of the word *shulchan* is the same as the word *shaliach* (a messenger). The *Shulchan* was Hashem's messenger to send His blessings down to this world. He blessed the *Lechem HaPanim* that rested on the *Shulchan*. The Kohanim would eat from it, be satisfied, and the blessing would spread to all the food of the world. In this way everyone would be satisfied with the food they ate.”

“That is very interesting, Abba, but how is it related to the poor people who eat at our table?”

“Our *shulchan* serves a different function. In the times of the *Mishkan*, Avi, the *Mizbeach* (Altar) atoned for the sins of a person. A sinner would bring a *korbon* (sacrifice) on the *Mizbeach* and receive a *kapora* (atonement). Nowadays, we have no *Mizbeach*, so a man's table provides atonement. When he generously serves poor people, the food is like a *korbon*.”

“That is why you always invite the guests back.”

“Yes, Avi. Rabbeinu Bechaye relates a *minhag* (custom) in Old France. People would make their *aron* (coffin) from the wood of their table. This was to demonstrate that a man takes nothing with him

from this world except the *tsedaka* that he gave and the food he served to others on his table.”

“Wow. When I put that question on the table, I got much more of an answer than I bargained for. Our table is an important piece of furniture.”

“May it always be filled with blessing.”

Kinderlach . . .

Someday you will get married and move into your own home. Make sure you have a nice, big table. One with plenty of room for guests. The Gemora (Berachos 54b) states that one who lengthens his table (and serves many guests) lengthens his days and years. The Shulchan in the Mishkan was the vehicle of blessing for the world. Our shulchan is the source of atonement and long life. Treat it with the respect that it deserves. It is much more than a piece of furniture. It is a holy place of mitzvos, atonement, and long life.

Inside and Out

“And so we see that this p'shat in Rashi can answer the thirteen questions that we asked from these seven Gemoras.”

The talmidim look at each other in amazement.

“That *shiur* (lecture) was absolutely brilliant.”

“I agree. It was a masterpiece. The Rebbe is a true talmid chochom in every sense of the word. We have not discovered any subject in Torah that he does not know fluently.”

“It's no wonder. He learns day and night. He delves into every gemora deeply and reviews it many, many times.”

“I have another way to identify him as a

true talmid chochom.”

“What is that?”

“He has exemplary *middos* (character traits). He is so patient with all of the *talmidim* (students). Although they are far below his level in Torah learning, he takes the time to patiently explain even the simplest points to them.”

“Now that you mention it, I notice other outstanding *middos*. He is warm and friendly to everyone, greeting them with a smile. He is so reserved, never asserting his authority or flaunting his greatness. Even his movements are so gentle and thought out. He carries himself so humbly.”

“He is like the Aron Kodesh!”

“What an unusual statement. Why do you say that? And furthermore, what do his good *middos* have to do with his being a talmid chochom?”

“The two questions have one answer. Look in the parasha, where the Torah describes the Aron Kodesh. ‘You shall make the aron of shittim wood...and you shall coat it with pure gold outside and inside’ (Shemos 25:10,11).”

“One minute. I understand the reason for the outside coating of pure gold. It will beautify the Holy Ark. However, why does the inside have to be gold? No one ever sees that.”

“Brilliant! The Gemora (Yuma 72b) addresses this point. ‘Any talmid chochom whose inside is not like his outside is not a talmid chochom.’ What are the inside and outside referring to? The Keli Yakar on the parasha elaborates. Those who learn Torah must take special care to purify their hearts. Hashem Alone can look into a person's heart. A person must sincerely become an embodiment of the wisdom that he learns. That is a truly wise man, a genuine talmid chochom.”

“I see. One's thoughts, emotions, and actions must be as well thought out as his Torah learning. Giving a brilliant *shiur* is only part of the story. One must be brilliant in his *middos* also.”

“Well said. We should all become living examples of the Aron Kodesh – inside and out.”

“Amen.”

Kinderlach . . .

Growing up to be a talmid chochom is a lofty goal in life. You should merit achieving it. As you know, much serious learning is required. Just as important is the work on perfecting ones middos. Patience, mercy, kindness, perseverance, understanding, seriousness, as well as many other middos all require effort to improve. That is part of growing in Torah. A true talmid chochom is as brilliant in his middos as he is in his Torah knowledge. Become a real talmid chochom – inside and out.

הגדרת לבנה

פרשת תרומה

שולחן גבוה

תוכו כבדו

"אז אנו רואים שהפשט הזה ברש"י יש בו משום תשובה לשלש עשרה שאלות ששאלנו משבע גמרות שונות."

התלמידים מביטים זה בזה בהתפעלות.

"השיעור הזה ממש מבריק."

"אני מסכים. מלאכת מחשבת אמיתית. הרב הוא באמת תלמיד חכם במלוא מובן המילה. עוד לא מצאנו שום נושא בתורה שאין הוא בקי בו לגמרי."

"אין פלא. הוא לומד יום ולילה. הוא מעמיק בכל גמרא וחוזר עליה פעמים רבות."

"יש לי דרך אחרת לדעת שהוא תלמיד חכם אמיתי." "וימה?"

"המידות שלו מושלמות. הוא סבלני כל כך כלפי כל התלמידים. על אף שהם ברמה הרבה יותר נמוכה משלו בלימוד תורה, הוא מקדיש להם את הזמן כדי להסביר בסבלנות אפילו את הדברים הפשוטים ביותר."

"אכן, בשל דבריך אלה, גם אני שם לב כעת שבאמת מידותיו מצויינות. הוא פונה לכולם בחום ובנימה ידידותית, ומקדם כל אחד בחיור. והוא גם צנוע - לא כופה את סמכותו על אחרים ולא מתפאר בגדלותו. אפילו תנועותיו הן עדינות ומחושבות. הוא מתנהג בענווה אמיתית."

"הוא כמו ארון הקודש!"

"איזה משפט מוזר! מדוע אתה אומר זאת? ומלבד זאת, מה הקשר בין המידות הטובות שלו לבין היותו תלמיד חכם?"

"לשתי השאלות תשובה אחת. הבט בפרשת השבוע, שבה התורה מתארת את ארון הקודש. 'ועשית ארון עצי שטים וציפית אותו זהב טהור מבית ומחוץ...' (שמות כ"ה, י"א-י"ג)."

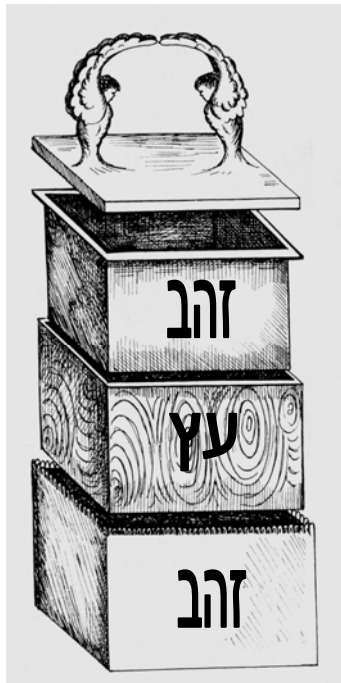
"רגע אחד. אני מבין את הסיבה לציפוי החיצוני מזהב טהור - זה מייפה את ארון הקודש. אך לשם מה לצפות גם את החלק הפנימי בזהב? הרי אף אחד לא רואה את פנים הארון."

"נכון! הגמרא (יומא ע"ב ע"ב) מתייחסת לנקודה זו. 'כל תלמיד חכם שאין תוכו כבדו (שהפנימיות

שלו היא כמו החיצונית שלו) אינו תלמיד חכם.' מה הוא הפנים והחוץ של תלמיד חכם? הכלי יקר על הפרשה מסביר. אלה שלומדים תורה חייבים להקפיד גם לטהר את לבותיהם. רק ה' יראה ללבב - ללב האדם. על האדם להיות באמת התגלמות של החכמה שהוא לומד. אדם כזה הוא באמת חכם - תלמיד חכם אמיתי."

"אני מבין. המחשבות, הרגשות והמעשים שלו חייבים להיות מחושבים בדיוק כמו לימוד התורה שלו. העברת שיעור מבריק היא רק חלק מהעניין. המידות גם כן צריכות להיות מבריקות."

"הגדרה מצויינת. יהי רצון שנהיה כולנו הדגמה חיה של ארון הקודש - תוכנו וברנו כאחד." "אמן."

"האם אפשר להציע לך עוד משהו לאכול?" "לא, תודה, אני ממש שבע."

"בבקשה - אולי עוד פרוסת עוגה?"

"היא באמת היתה טעימה מאוד."

"אז החלטנו - הנה עוד פרוסת עוגה."

"מר גיבר, אתה כל כך נדיב. איך אוכל אי פעם להחזיר לך עבור כל הטובות שלך?"

"יש דבר שתוכל לעשות עבורי."

"כן? מהו? אשמח לעשות כל מה שתבקש."

"אתה יכול לבוא הנה מחר ולאכול עמי שוב."

"מה?! זה לא תשלום עבור האירוח - בזה אני שוב אשב ואוכל מפתך."

"בבקשה, מר אביון. אינני מוותר לך."

"בסדר, אם אתה מתעקש על כך."

"אני אכן מתעקש."

"אז בסדר, אשמח לבוא."

מר אביון יוצא מביתו של מר גיבר, ובנו הצעיר של מר גיבר תמה על התנהגותו של אביו.

"אבא, יש לנו כה הרבה עניים האוכלים על שולחנו. אתה תמיד נותן להם סעודה הגונה ומכבד אותם בכבוד מלכים. ואז, כשהם שואלים במה יוכלו להשיב לך כגמולך הטוב, אתה תמיד מזמין אותם שוב. מדוע?"

"אני שמח שהעלית את השאלה הזאת, מושי. בישיבות צוות במקומות עבודה מכנים זאת העלאת נושא על שולחן הדיונים, ואכן הדיון פה קשור לשולחן."

"נשמע מיסתורי מאוד, אבא."

"אין זה מיסתורי, מושי. אסביר לך הכל."

"בתחילה ה' יצר את העולם הזה יש מאין. היה זה מאורע חד פעמי בהיסטוריה. מאז, בכל פעם שה' רוצה לשגר ברכה גשמית לעולם, הברכה צריכה לבוא בצורת יש מיש."

"הברכות זקוקות לכלי שבאמצעותו יגיעו לעולם?"

"נכון, מושי. בתקופת המשכן, המשהו הזה היה השולחן."

"התורה עוסקת בשולחן בפרשת השבוע הזה."

"נכון, מושי. רבינו בחיי מציון ששורש המלה 'שולחן' זהו לשורש של 'שליח'. השולחן היה שליחו של ה' לעולם הזה, ודרכו היה משרה את ברכתו. הוא בירך את לחם הפנים שהיה מונח על השולחן. הכהנים היו אוכלים ממנו לשבעה, והברכה היתה מתפרסת משם לכל שאר המזון בעולם. כך היו כולם שבעים מהמזון אותו אכלו."

"מעניין מאוד, אבא. אך מה הקשר של כל זה לעניים האוכלים על שולחנו?"

"השולחן שלנו משרת מטרה אחרת. בזמן המשכן כיפר המזבח על עוונותיו של אדם. החוטא היה מביא קרבן על המזבח, וזוכה לכפרה. בימינו, אין לנו מזבח ולכן שולחנו של אדם הוא זה שמכפר עליו. כאשר הוא מאכיל עניים בנדיבות, המזון הוא כמו הקרבן שהיה עליו להקריב."

"ולכן אתה תמיד חוזר ומזמין אנשים לבוא ולאכול אצלנו."

"נכון, מושי. רבינו בחיי מזכיר מנהג קדום בצרפת. אנשים היו מכינים את ארון הקבורה שלהם מהעצים של שולחנם. הדבר נועד להראות שאין אדם לוקח דבר מן העולם הזה מלבד הצדקה שהוא נתן והמזון שהגיש לאחרים על שולחנו."

"כשהעלית את הנושא על שולחן הדיונים, קיבלתי תשובה עמוקה יותר ממה שחשבתי שאקבל. השולחן שלנו הוא רהיט חשוב ביותר."

"יהי רצון שתשרה בו הברכה."

ילדים יקרים...

לגדול להיות תלמיד חכם - זוהי מטרה נעלה בחיים. יהי רצון שתוכו להגשימה. כפי שאתם יודעים, יש צורך בלימוד ובהשקעה רבה כדי להגיע לכך. אך החשיבות של עבודה על המידות אינה נופלת מחשיבות עצם לימוד התורה. סבלנות, רחמים, טוב לב, התמדה, הבנה, ורצינות, כמו גם מידות רבות אחרות - כדי להגיע אליהן דרוש מאמץ רב. וזהו חלק מהתפתחות האדם כבן תורה. תלמיד חכם אמיתי מבריק במידותיו כמו שהוא מבריק בידיעתו בתורה. היו לתלמידי חכמים אמיתיים - בפנים ובחוץ.

ילדים יקרים...

יום יבוא ואתם תינשאו ותעברו לבית משלכם. דאגו לכך שיהיה לכם שולחן גדול ונאה - עם די מקום לאורחים. הגמרא (ברכות נ"ד ע"ב) אומרת שמי שמאריך את שולחנו (ומאכיל אורחים רבים) מאריך גם את ימיו ושנותיו. השולחן במשכן היה הכלי לברכה בעולם. השולחן שלנו הוא מקור לכפרה ולאריכות ימים. תנו לשולחן את הכבוד המגיע לו. הוא הרבה יותר מרהיט סתם. הוא מקום קדוש התורם לקיום מצוות, לכפרה ולאריכות ימים.